

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA GENERALNA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

PG IV KSK-863/14

dot. BPS/043-55-2406-PG/14

Sekretariat Wicemarszałek Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej
Wpłynęło dn. 22.04.2015
Nr. UPP/287, KOJ/10195
Podpis.....

Warszawa, dnia 20.04. 2015 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 22.04.15
nr. 2396...podpis.....

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 11 czerwca 2014 r., numer BPS/043-55-2406-PG/14, przekazujące oświadczenie Panów senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Roberta Mamątowa, Marka Martynowskiego, Andrzeja Pająka, Jana Marii Jackowskiego oraz Zdzisława Pupy, złożone podczas 55. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 25 września 2014 r. oraz w nawiązaniu do przesłanego Pani Marszałek pisma z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. PG IV KSK 863/14, uprzejmie informuję, że w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej, po prawomocnym zakończeniu postępowania Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu o sygnaturze VI W 4905/13, przeprowadzona została analiza akt tego postępowania.

Akta sprawy zostały poddane analizie w aspekcie istnienia przesłanek uzasadniających wywiedzenie przez Prokuratora Generalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W jej wyniku nie stwierdzono naruszenia przez sądy orzekające przepisów prawa materialnego lub procesowego o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania sprawy i w taki sposób, że mogło to mieć istotny wpływ na treść zapadłych orzeczeń, ani też uchybień, stanowiących bezwzględne podstawy zaskarżenia, a tylko zaistnienie tego rodzaju naruszeń uzasadniałoby wniesienie kasacji, w rozumieniu art. 111 k.p.s.w.

Lektura akt wykazała, że po wydaniu zakwestionowanego przez Panów senatorów wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt VI W 4905/13, opisanego w piśmie z dnia 7 lipca 2014 r., skierowanym do Pani Marszałek, obwinieni oraz ich obrońcy złożyli apelacje od tego orzeczenia. W zwykłych środkach odwoławczych sformułowane zostały zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 51 § 1 k.w., błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów postępowania w sprawach o wykroczenia – art. 109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. W związku z tym sporządzone zostało pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Analiza treści tego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że spełnia ono wymogi formalne i merytoryczne, wynikające z art. 82 k.p.s.w. w zw. z art. 424 k.p.k. Sąd orzekający precyzyjnie przedstawił sposób dokonania ustaleń faktycznych, powołując konkretne dowody, na podstawie których ustalenia te zostały poczynione. W uzasadnieniu wyroku precyzyjnie wskazano okoliczności dotyczące zachowania oraz wznoszonych okrzyków przez poszczególnych obwinionych podczas inauguracji wykładu „Dylematy socjaldemokracji: od Lassalle`a do płynnej nowoczesności”, przygotowanego przez prof. Zygmunta Baumana, która odbyła się w dniu 22 czerwca 2013 r. w sali Unii Europejskiej Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego. W odniesieniu do obwinionego Wojciecha P., Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku wskazał, że podczas inauguracji wykładu znajdował się on za transparentem z napisem „Śląsk Wrocław”, podnosił do góry obie ręce z zaciśniętymi pięściami i wykonywał obraźliwe gesty (wystawiał środkowy palec) w kierunku osób znajdujących się po lewej stronie auli. Po dokonaniu analizy dowodów sąd przedstawił argumentację prawną odnoszącą się do znamion wykroczenia określonego w art. 51 § 1 k.w., dochodząc do przekonania, że wskazani w sentencji wyroku obwinieni dopuścili się popełnienia czynu polegającego na zakłóceniu ładu i porządku publicznego poprzez buczenie, gwizdanie i wykrzykiwanie różnych haseł podczas rozpoczynającego się wykładu prof. Zygmunta Baumana w dniu 22 czerwca 2013 r. Sąd w sposób prawidłowy uzasadnił również rozstrzygnięcie dotyczące uniewinnienia od zarzutu

popelnienia wykroczenia obwinionych Piotra G., Piotra M., Macieja Rz. oraz Piotra M. i przedstawił motywy, którymi kierował się przy wymierzaniu kar pozostałym obwinionym.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Ka 1067/14, Sąd Okręgowy we Wrocławiu zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnił od zarzutu popelnienia wykroczenia obwinionego Wojciecha P. oraz dokonał zmiany rodzaju i wysokości kar orzeczonych wobec pozostałych siedemnastu obwinionych i tak:

- Norbertowi Ch. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Oskarowi Ch. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Adamowi Ch. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Michałowi Ć. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Grzegorzowi D. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Bartłomiejowi D. wymierzył karę 500 złotych grzywny,
- Dawidowi G. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Krzysztofowi G. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Jarosławowi K. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Piotrowi M. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Robertowi M. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Damianowi N. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Piotrowi N. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Kamilowi P. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Markowi Sz. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Łukaszowi W. wymierzył karę 1.000 złotych grzywny,
- Romanowi Z. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny,
- Maciejowi D. wymierzył karę 2.000 złotych grzywny.

Uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego sporządzone zostało w sposób zgodny z przepisami procedury postępowania w sprawach o wykroczenia w tym zakresie, a analiza jego treści prowadzi do wniosku, że przeprowadzona kontrola odwoławcza była prawidłowa. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w swoich rozważaniach nie pominął żadnego ze sformułowanych zarzutów apelacyjnych i wyjaśnił, z jakiego

powodu nie zostały one uznane za trafne. Nie pominął przy tym okoliczności, dotyczących prezentowanej przez obwinionych negatywnej oceny działalności Zygmunta Baumana w latach 40-tych i 50-tych ubiegłego stulecia, wyjaśniając jednocześnie, iż realizacja uprawnienia do swobodnego prezentowania swoich poglądów nie może dokonywać się w demokratycznym państwie prawa w sposób naruszający ład i porządek publiczny. Sąd odwoławczy stwierdził jednocześnie, że zachowanie obwinionego Wojciecha P., ustalone prawidłowo przez sąd *meriti*, nie może być oceniane w kategoriach naruszenia przepisu art. 51 § 1 k.w., dlatego też podjął reformatoryjne rozstrzygnięcie o uniewinnieniu tego obwinionego. Brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości postępowania w tej sprawie.

Niezależnie jednak od tego, że zarzuty sformułowane w oświadczeniu grupy senatorów, złożonym podczas 55. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 6 czerwca 2014 r. – wobec przedstawionej powyżej zmiany wyroku sądu pierwszej instancji w tej sprawie – uległy dezaktualizacji, bowiem żadnemu z obwinionych nie wymierzono kary o charakterze izolacyjnym, należy również wyjaśnić, że przepis art. 111 k.p.s.w. nie uprawnia Prokuratora Generalnego do zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie wyłącznie z powodu niewspółmierności kary – niezależnie od tego, czy ewentualne zastrzeżenia dotyczą rażącej surowości takiej kary, czy też jej rażącej łagodności.

Reasumując należy stwierdzić, iż analiza akt postępowania nie wykazała istnienia przesłanek do sformułowania w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych.

2 Sygn. I 2/14

Robert Hermand